

nu maa det være forbi. Jeg vil hellere være gift med en skiden Malketøs, end med den Istap.«

»Det var vel nok gaaet bedre for jer, dersom I havde faaet Lov til at beholde lille Kaj,« sagde Jytte i sine egne Tanker. »Eller dersom I havde haft flere Børn,« føjede hun til lidt efter.

»Aa Gud, jeg maatte saamænd høre nok for Kaj, dengang hun gik med ham! Bagefter var hun jo stolt over at have faaet ham; men hun har alligevel ikke villet høre Tale om at faa flere Børn. Hun kan blive aldeles rasende bare jeg nævner det.«

»Kan du i Grunden fortænke hende i det?«

»Hvad siger du? Det kan du jo ikke mene, Jytte! Verden skal vel ikke affolkes? Det er dog Kvindens første Pligt at vedligeholde Formerelsen? — Nej, lad os nu være Mennesker, kære Kusine!«

Jytte svarede ikke noget hertil. Hun sad med bortvendt Ansigt, tæt indhyllet i et Sjal, som Fætteren havde hjulpet hende med at faa om sig.

»Men vi Mænd er for hensynsfulde. Derfra stammer hele Ulykken. Jeg maa ofte tænke paa en af mine Venner — en Kvindekender — han sagde engang rent ud til mig, at Vilhelmine skulde have været gift med en stor Hestepanger paa 12 Lispund, der engang imellem gav hende nogle gode Høvl af Ridepysken. Og det galdt forresten de fleste Kvinder — sagde han.«